1820.
1820.

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

Pesfiord i Nordre-Island
den 9de Februar 1820. 8

Verdelse dyrede og agtede Hr Professor og Lærer!

Uden Tvivl vil De ikke lidet undres over at see Dem selvet fra dette fjerne Ord, skiønt Himmelet for Deres Fædrenes-Vegt; men her i Landet er da næppe nogen, for uden mig som De personlig kiender af, eller som saae meget frygtes ved Deres Navn; og da jeg er underrettet om Deres korte Ophold i Fædrenelandets Hovedstad kan jeg ikke nægte mig den Behagelighed, at bringe mig, som en Ungdoms Bekiendtes, og som, af Deres Datids Kunstforeningen, den ærefte nu levende, i Deres Erindring. Haabes tør, at De ved den kan skifte den, Deres Hr Faders unge Landsmand, som arbeider i Billedhuggeren Koppens Verkstad, og som De saaede godt for som Kunstner, giøder han ogsaa den Aere ved Deres Afreise til Italien, at betaler Ham Udarbeidelse af en fos den bestilt Neptun, som, om jeg minder ret, skulde til Kiøl, da De kun fik Tidsfrist at giøre Arbeiderne – Denne Person er det just De har Øiblikket indmeddeles af, noget som ofte har været nevnt ved at blive Tilfældet, dig, som jævnligen glædes ved de offentlige Tidendes ret fryndelige Omvendtninger fra Dem, tidt har erfaret mig den Formødenhed, at vinde min Tilsvarelse Dem bekiendt

Nest da har at giøre mig den Aere at gratulere Dem til den Lykke og Hædre, Deres uforligelige Kunst har verskaffet Dem – og – som almindelig er bekiendt er – tilligemed Fædrenelandet, vil jeg i Korthed fortelle Dem mit Levnetsløb fra mit 20de Aar: da skiltes vi indtil min jeg nys har fyldt mit 47de, paa det at for Dem kan blive begribeligt, hvorledes mit Levnetsløb er faldet i dette Land

Muligt har Dem neiet bekiendt, at jeg alt i Dem aarene lod mig, i mine Fritimer, undervise i det latinske Sprog: ligesom De tog Information i Musiken, i Deres Fritimer: hvorved jeg tænkte at habilitere mig, dels til de nyere af Latinen udstammede Sprogmaal, dels til grundige Kundskaber i Mythologien og Kunsthistorien; thi Forsømmedt var at arbeide mig dygtig op og skaffe saavidt muligt at blive en dygtig og indsigtsfuld Kunstner; det Kastelbyggerie i Luften var De ikke en ung Ungdommen. Imidlertid gik det, som bekiendt er, til Agtens med Fortienste for Billedhuggeren i Danmark, saa at der var ikke at erhverve Livets Ophold, hvorimod de Tiders Trang og Ulyksalheder fraraadede at reise til Udlandet blot paa sine Hænder, ellers havde jeg nok opsøgt Dem og bedet Dem giøre mig til en af Deres Elever.

9/2 1820.

Hr Professor
Thorvaldsen
Ridder af Dannebrog og flere
Ordener
Albanen
Rom

Modtaget Februar 14

Jeg saa mig altsaa, lad os sige det var Wiederwelt imod, men han kunde ikke hjelpe mig med Arbeider, nødt til at forlade Kunsten, og at staae mig nærmere til Bogen, dog havde jeg ei andet at opholde mig med, end min Hænders Arbeide, naar jeg havde negt, da jeg var blottet for egen Formue saavelsom andens Understøttelse; jeg kunde altsaa ikke efter Opmuntring af en Præstebor Friisbrich lade mig inskribere som en Student, hvorimod jeg ved Nye-Aars-tid 1797 begyndte at legge mig efter det Juridiske, og deres det saa igjen, at jeg i Sept. s.a. feldig præsterede dansk-juridisk Embedsexamen. Endeel huused 2 Aar derefter nærende jeg mig, skiønt kummerlig, blot alleene ved Konsten, og fialp mig i sær negt Arbeide paa Frederiksborg under Præstebor Dajon; men i Aaret 1799 antog jeg Tilbud om Adjunktien ved Byfogdemandens i d. n. Domme og Foged-/ Einnæmter her paa Stedet, og vistes hvor efter 11 Aaars Ophold i Kbhvn, da i mit 27de Aar. Dog blev jeg, førend ved dette Aaret var omme, af Kongen udnevnt og befalet, at indtræde som Medlem i en her i Landet værende, og mig ved Dagen af lutter Langsomsomme /: da selderne ved nu :/ bestaaende vigtig Land-Commission. Vi vare 4 Commissarier og havde 2de Skrivere, ved Dødsfald er sattes siden 1 Commissar og 1 Skriver, af hvilke Folk er ikkun 1 foruden mig nu i Live. Jeg var saa feldig at vinde mig ved min Arbeider i Commissionen Kammerraad Collegii Bifald i ingen ringere Grad end min Med-Collegers og nyttede derover den Kongelige Naade, især ved Commissionens Ophør ved en Gratification. Imidlertid var jeg i Commissionens sidste Aar, 1805, blevet bestallet til mit ved havende Byfogdemandsembede i Gefiord Byfog, hvis Folkemængde er 3300 Sieler, for hvilke jeg da er Øvrighed, og han derved min Løn hæver, da man siger jeg ikke lader 4 og 5 sover ligge, og er stræbsom i min lille Begiennings-Verden. Undertiden syntes mig tilsidst ret en Trøst om at mig var tilskikket et ved ikke overaant høiere Embede, men hvorpaa, om ved dette kom, jeg slet ikke har noget Mod, som mig altfor forvendt, da jeg efter Middelstanden; eller, siger man ikke hos Dem: La strada del mezzo è la migliore? E la virtù sta nel mezzo.

Gift har jeg været siden 1800, med en sandelig aandrig og from Kone, af hvertfald Folk /: en Præstes Datter og Søster til en Kræmer, en Provst og to Præster :/ og har med hende 7 velbyaarne og i øvrigt haabefulde Børn, fra 2 til 18 Aar, 5 Sønner og 2 Døtre; 2 af Sønnerne har jeg alt i Danmark, siden 1815, den ene i Fridskolen i Ribe, hvor det hedder han giøre godt Gaab om sig og nyttedet; den anden i Slagelse Lærde Skole; han vil om han bliver blive Student i næste Efteraar. Om han skriver mig hans Lærer stadig det gladeligste og bedste, og nu nylig: "at han lærer fortrinlig Dueligheed, tilforordstiller meget godt alle sine Lærere, yttrer ikke saalidet en ædel Ærekrænkende, og er af alle hvor sædelig dog muntter Opførsel vel anseet." I disse Børnes gode Anlæg bestaaer min Lykke, men jeg kan ikke synderlig understøtte dem. Den ældste af de 3 Piiger nærende Dørge, nu 12 Aar gammel, trøster jeg har Anlæg til Konsten, men jeg vover ikke at sætte hende dertil, da jeg er bange for at i Danmark intet fortiener ved Konsten, han vil altsaa nok blive sat til et simpelt Haandværk.

Jeg har nu giort Dem Præstebørnene bekiendt med min Stilling og Familie, tilligemed har jeg paalagt min ældste Søn, han i Slagelse, med Troighed af Deres Giemenmænd, at giøre Dem sin Opvartning, i det mindste anholde om Deres Tilladelse for ham, at maatte præsentere sig, alle min Ærebild, for Dem, min Ungdoms Ven.

Nestmed at udbede mig Deres Tilgivelse for min vidløftige Skrivelse, tilønsker jeg Dem en lykkelig Tilbagereise til Deres Hiem, Verdens gamle Hovedstad, og paa alle Deres Livsveie Held og Himmelens Beskiermelse. Mig selv anbefaler jeg til Deres Erindring, ikke at jeg er saa pretentieus, at ønske en Skrivelse — hvertil jeg ikke kan attraae Deres Tid anvendt, men en Hilsen med en anden, maaskee Overbringeren af, vilde være mig meget kiærkommen — bestandig forblivende med fortrinlig Agtelse og inderligt Vennskab — min høiæredemærkede Herre og Fortiidsven!

Deres

ærbødig hengivne

Gunnlev Briem